

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku S. B. i M. B.
przy uczestnictwie E. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni M. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od M. B. na rzecz E. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania;**
- 3) przyznaje adwokatowi J. M. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości, to jest art. 305² § 2 k.c. co do oznaczenia wynagrodzenia, jakie powinno być ustalane za ustanowienie służebności przesylu oraz wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem mają być orzeczenia Sądu Najwyższego z 20 września 2012 r., IV CSK 56/12, z 13 kwietnia 2011 r., V CSK 340/10 i z 17 stycznia 1969 r., III CRN 379/68 (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni przepisów prawa niewyjaśnionych i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie jest możliwe wtedy, gdy różne metody wykładni przepisów prawa mających zastosowanie do oceny konkretnego stanu faktycznego prowadzą do nieracjonalnych lub rozbieżnych wyników, a nauka i orzecznictwo nie doszły do wyjaśnienia i ujednolicenia praktyki stosowania tych przepisów. Ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odnosi się do sytuacji występowania różnic w orzekaniu o prawie do określonego świadczenia, wynikających z oceny różnych stanów faktycznych w stosunku do różnych osób, ubiegających się o takie same świadczenia (postanowieniem Sądu Najwyższego z 4 lutego 2002 r., II UKN 144/01, OSNAPiUS 2002, nr 13, poz. 11). W postanowieniu z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02 (OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1), Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że rozbieżność w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.,

nie może być utożsamiana ze sposobem interpretacji lub stosowania przepisów prawnych przez sąd I oraz sąd II instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie.

Problemy na tle wykładni art. 305² § 2 k.c. sformułowane przez skarżącą były ostatnio wyjaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Na temat charakteru tego świadczenia i okoliczności, które powinny być uwzględniane przy określaniu jego wysokości, w związku z tym, że świadczenie to powinno być raczej jednorazowe niż okresowe, Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12 (LEX nr 1308150). W postanowieniu z 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12 (LEX nr 1294169), Sąd Najwyższy po rozważeniu poglądów wyrażonych w orzecznictwie, w tym także przytoczonym w skardze kasacyjnej, uznał, że brak w art. 305² § 2 k.c. kryteriów określenia rozmiaru wynagrodzenia oznacza, iż ustawodawca pozostawił sądowi swobodę polegającą na indywidualizacji ocen w tym zakresie, formułowanych na podstawie określonego stanu faktycznego, które mogą także wynikać z ogólnych reguł porządku prawnego.

Wobec powyższego nie sposób jest twierdzić, że zachodzi powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu uczestniczkę z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 4 ust. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1801).

[aw]

db